

overflødig, har jeg ment at burde søge Lovhjemmel til at undlade denne Bekendtgørelsesform. Jeg skal derfor anbefale det foreliggende Forslag til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov om ekstraordinær Bevilling til Omdannelse og Supplering af Hærens Bygninger, Øvelsespladser og Beholdninger.

Forhandlingen genoptoges.

Holstein: Det Lovforslag, som den højtærede Regering her har lagt paa Tingets Bord, har langt mindre Interesse ved, hvad det selv bestemmer, end ved, hvad det overlader til Regeringen, Administrationen, at bestemme, mindre ved, hvad det direkte afgør, end ved hvad det indirekte afgør, mindre ved, hvad det siger, end ved hvad det fortier. Det giver, Regeringen carte blanche til at anvende 3 Mill. Kr. aarlig til Nyanskaffelser efter Behag til Hærens Udrustning, indtil et Beløb af i alt 30 Mill. Kr. Det giver den endvidere carte blanche til at ordne Indkvarteringsforholdene efter Behag indenfor et Beløb af 10 Mill. Kr. En saadan ministeriel Magtudfoldelse kunde være paa sin Plads, dersom den kom fra en Regering, der nød en almindelig anerkendt Autoritet, havde en solid parlamentarisk Magtstilling og havde gennemført en Hærordning, der mødtes med Tillid af Befolkningens Flertal og med almindelig Anerkendelse af Sagkundskaben, men saaledes forholder det sig jo ikke. I 3 Aar har dette højtærede Ministerium ført en økonomisk og finansiel Politik, hvor fejlslagne Beregninger og Dispositioner har taarnet sig højere og højere op. Og sluttelig har den Æren for det første den bankpolitiske 9. Juli-Ordning og derefter for 19. September-Ordningen.

Under saadanne Forhold kan det vistnok uden Overdrivelse siges, at denne Regering

nyder ikke almindelig Autoritet, og det kan vistnok hævdes, uanset hvor mange Resolutioner Venstre paa sine Delegeretmøder finder det for godt at vedtage om det modsatte, at den har ingen reel parlamentarisk Magtstilling, for der er i Virkeligheden intet Parti, undtagen allerhøjest Regeringens eget, der har Tillid til den. Den opretholder Livet ved Hjælp af Partiernes gensidige Mistro og fælles Raadvildhed. Naar de Konservative støtter den, er det ikke paa Grund af Tillid, men paa Grund af en mindre Mistillid til den end til andre mulige Regeringskombinationer. Regeringen ernærer sig, kort sagt, af et mindre Maal af Mistillid. En berømt Politiker har sagt, at Aand er Magt. Alt tyder paa, at den højtærede Regering mangler den Aand, som er Magt, og jeg forstaaer den berømte Politikers Ord saaledes, at man deraf modsætningsvis kan slutte, at i Politik er Aandsfraværelse Magtfraværelse. Det er derfor fuldt forstaaeligt, at den højtærede Regering befinder sig i en kronisk Ministerkrisetilstand. Den har stadig Tilfælde, Tilfælde, der saa langt fra at afvæbne i høj Grad retfærdiggør Modstanden mod den ministerielle Selvbestalling, som denne Kasernelov er Udtryk for.

Paa samme Maade forholder det sig med selve den Hærordning, hvortil Kaserneloven skulde være det naturlige Supplement. Den er gennemført med Tilsidesættelse af Venstres Tilsagn til Vælgerne om, at vort Forsvar ikke vilde blive omorganiseret uden efter Forhandling med Folkenes Forbund. Den er gennemført i Strid med den højtærede Statsministers gentagne Erklæring om, at vi maa afvente Folkeforbundets Tilvejebringelse af en fælles Norm for Rustningernes Indskrænkninger, inden vi gaar til en endelig Forsvarsordning. En saadan Norm søges nu udarbejdet af Folkeforbundet, og den danske Regering er opfordret til at bistaa Forbundet med dette Arbejde. Men et saadant Arbejde fuldføres selvsagt hverken paa et Par Maaneder eller et Par Aar. Og hertil kommer yderligere, at denne Hærordning er gennemført med Tilsidesættelse netop af det Hensyn, der ifølge Folkeforbundets Overvejelser er det principale, nemlig Hensynet til den nationale Sikkerhed, og under Paaberaabelse